

Arrest

nr. 93 772 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 14 december 2009, met aanvulling op 18 december 2010, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 december 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Het beroep dat de verzoekende partij indient tegen deze beslissing wordt op 17 december 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen bij arrest nr. 93 791.

Op 24 januari 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 14 augustus 2012 wordt aan de verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, ditmaal onder de vorm van een bijlage 13septies. Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Bovendien heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden

Betrokkene heeft op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 25.11.2011 . Deze beslissing is op 24.01.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 23.02.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming De Filipijnen.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat: niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de materiële motiveringsplicht door een kennelijk op onredelijke wijze genomen beslissing.”* In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

De middelen luiden als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken ter ondersteuning van de bestreden beslissing en de maatregel van vrijheidsberoving verwijst naar een beslissing dd. 25 november 2011 waarbij de regularisatieaanvraag van verzoekster ongegrond zou zijn verklaard.

Deze beslissing is onbestaande.

Minstens is deze beslissing dd. 25 november 2011 nooit aan verzoekster betekend.

Evenmin bestaat er in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten welk gesteund wordt op en genomen is in uitvoering van een ongegronde beslissing dd. 25 november 2011.

De bestreden beslissing wordt derhalve gesteund op een onbestaande administratieve beslissing.

Waar voor de motivering van de bestreden beslissing naar een niet-bestaande beslissing wordt verwezen, is deze manifest ondeugdelijk en wordt de motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing geeft bovendien blijk van een gestandaardiseerde en stereotype motivering.

Dergelijke wijze van motivering voldoet niet aan de wettelijk voorziene criteria inzake de motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien houdt de bestreden motivering op geen enkele wijze met het feit dat verzoekster een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing dd. 20 december 2011 inzake haar aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Minstens blijkt zulks niet uit de motivering van de bestreden beslissing.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden afgeleid dat bij het nemen ervan rekening werd gehouden met alle relevante elementen van het dossier.

De bestreden beslissing werd derhalve niet op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd."

En:

"TWEEDE MIDDEL: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R. W, 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, 43)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst allereerst naar hetgeen zij reeds ter ondersteuning van het eerste middel mocht uiteenzetten omtrent de vaststelling dat de bestreden beslissing wordt gesteund op een onbestaande beslissing dd. 25 november 2011.

Uit het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing verwijst naar een niet-bestaande beslissing, blijkt dat het dossier van verzoekster niet met de vereiste zorgvuldigheid werd beoordeeld.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel minstens vereist dat de overheid zich bij het nemen van een administratieve beslissing steunt op juiste feiten, hetgeen bezwaarlijk het geval is wanneer de beslissing wordt gemotiveerd met een verwijzing naar een onbestaande eerdere beslissing.

Dat één en ander des te meer het geval is wanneer de betreffende beslissing ingrijpende gevolgen heeft, zoals dit het geval is bij het vrijheidsberoving die de aantasting vormt van een fundamenteel recht. Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de moeite werd genomen om betrokkene zelf te vragen naar haar standpunt en intenties.

Louter uit een aantal elementen van zijn dossier wordt afgeleid dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en hetgeen dan de motivering vormt om verzoekster van zijn vrijheid te beroven.

Dat een dergelijke verregaande maatregel als een vrijheidsberoving een meer grondig onderzoek vraagt.

Minstens dient te worden vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster nog een hangende procedure heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarbij zij op gemotiveerde wijze de nietigverklaring heeft gevraagd van de beslissing dd. 20 december 2011, waarover de bestreden beslissing overigens met geen woord rept.

Evenmin werd rekening gehouden met het gegeven dat hieruit blijkt dat verzoekster niet zondermeer volhardt in een illegaal verblijf in het Rijk, doch dat zij integendeel enkel de rechtsmiddelen en voorzieningen aanwendt welke de wet voorziet.

Tevens blijkt uit het dossier dat verzoekster steeds aanwezig en bereikbaar is geweest op het door haar opgegeven adres.

Door geen rekening te houden met deze relevante elementen bij het nemen van de bestreden beslissing, werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

En:

"DERDE MIDDEL: Schending van het proportionaliteitsbeginsel

De gevolgen van de bestreden beslissing, met name de vrijheidsberoving van verzoekster, zijn niet evenredig aan de belangen van de Belgische Staat en de doelstelling van de genomen beslissing.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat verzoekster reeds geruime tijd, weliswaar illegaal, in België heeft verbleven doch dat zij daarbij nooit in aanraking is geweest met de gerechtelijk overheden, zich nooit heeft bezondigd aan enig crimineel gedrag of de bron van enige overlast is geweest.

Een administratieve vrijheidsberoving van een dergelijke persoon, louter teneinde een doorlaatbewijs van zijn land van herkomst te kunnen bekomen, is derhalve niet proportioneel.

Verzoekster kan zich overigens probleemloos verder ter beschikking houden en kan in afwachting van de verdere afhandeling van haar procedure verblijf houden op het adres Wipstraat 34 te 2018 Antwerpen."

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens het gebrek aan belang en wijst op het bestaan van de gebonden bevoegdheid gerelateerd aan artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de feitelijke en juridische grondslag op afdoende wijze zijn vermeld. Zo wordt verwezen naar artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14 § 3, 4° van de vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en geen gevolg heeft gegeven aan het eerder op 24 januari 2012 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en naar de afwijzing van haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt te verwijzen naar de afwijzing van voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf met als datum 25 november 2011 is dit een louter materiële misslag die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, te meer uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de afwijzing dateert van 20 december 2011, wat de verzoekende partij goed weet nu zij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht de exceptie opwerpt van het bestaan van een gebrek aan belang.

Vooreerst wordt vastgesteld dat in het verzoekschrift geen grieven worden gericht tegen het onderdeel van de bestreden beslissing dat het inreisverbod betreft.

Waar de verzoekende partij kritiek uitoefent op het deel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op haar vrijheidsberoving wijst de Raad erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

De overige grieven van de verzoekende partij zijn enkel gericht tegen het bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2012 is genomen in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 24 januari 2012, op die dag ter kennis gegeven, niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2011 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, gelet op haar grieven, geen wettig belang aantoonst bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). Het betoog betreffende de aangevoerde schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij toont geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN